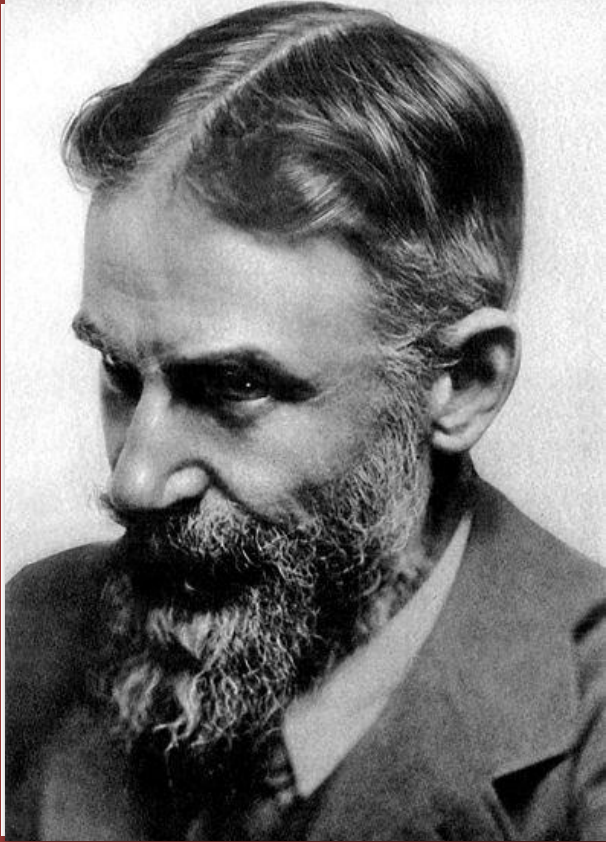
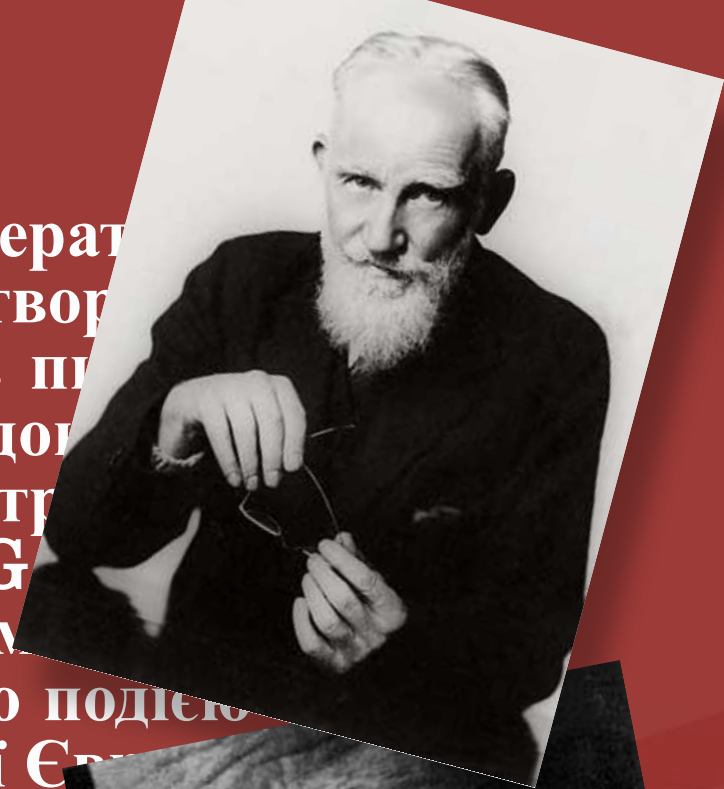

Бернард Шоу ввійшов у літерату-
рілою людиною. Його першими твор-
були газетні статті, критичні праці з п-
музики, які він підписував псевдон-
Corno di Bassetto, а також театр-
езенції, що виходили під ініціалами G.
ітературі він дебютував п'ятьма ром-
кі не принесли йому успіху. Значною подією
в історії театрального мистецтва всієї Євро-
було видання критичного на-
Квінтесенція ібсенізму". "Пору-
покою", "Соціаліст" і "Марксист" і
включився в боротьбу за "нову драму".

Основні твори

- «Професія місіс Воррен»,
- «Пігмаліон» (1913),
- «Дім, де розбиваються серця»
(1913—1917),
- «Візочок з яблуками» та ін.

Загальні риси п'єс Бернарда Шоу:

- П'єси написані в живому, цікавому стилі.
- Широке мислення героїв.
- Дискусійність в п'єсах (герої сперечаються . висловлюють думки).
- Непередбаченість , парадоксальність, іронія п'єс.
- Висока моральна цінність, насиченість п'єс Шоу.
- Персонажі у п'єсах англійського драматурга цілком залежні від авторської волі.

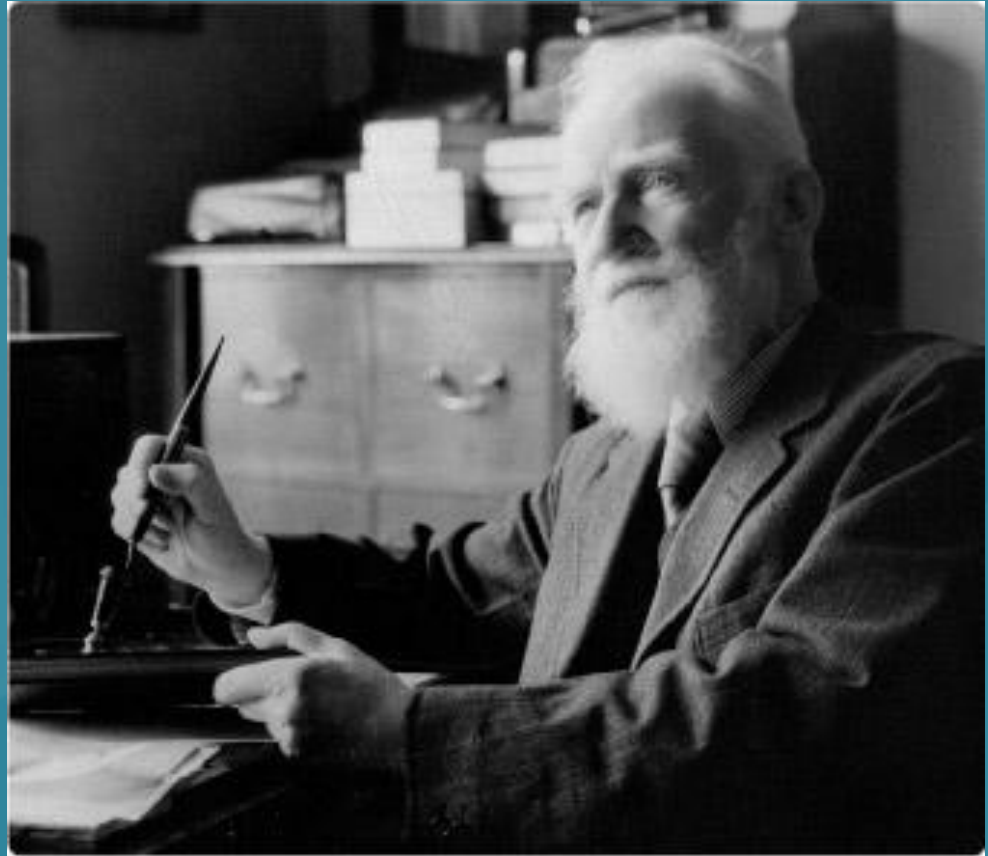
Персонажі

ІДЕАЛІСТИ – ті, які живуть неперевереними, фальшивими ідеалами, і

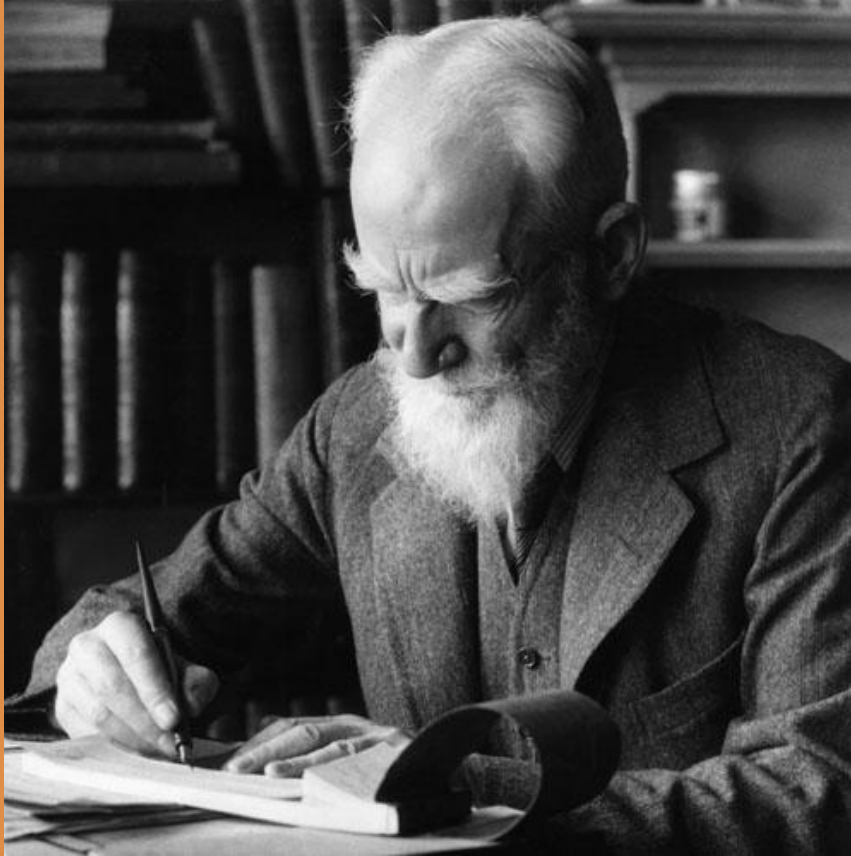
Завдання драматурга, на думку Шоу, полягає у тому, щоб викривати реалістичну та “ідеалістичну” мораль, критикувати й знищувати фальшиві цінності. “РЕАЛІСТИ”, які скептично споглядають на навколишній світ, скоряються критичному розумові, добре розуміють хвороби і вади світу, але ці знання не вбивають їхнього прагнення до кращого облаштування світу.

Завдання театру

Театр для Шоу – засіб виховання свідомості людей не розтлумаченням готових істин, а постановкою проблем. П'єса повинна мати “відкритий” фінал, спонукати читача до відповіді на поставленні запитання. Саме такий фінал має “Ляльковий дім” Г.Ібсена.

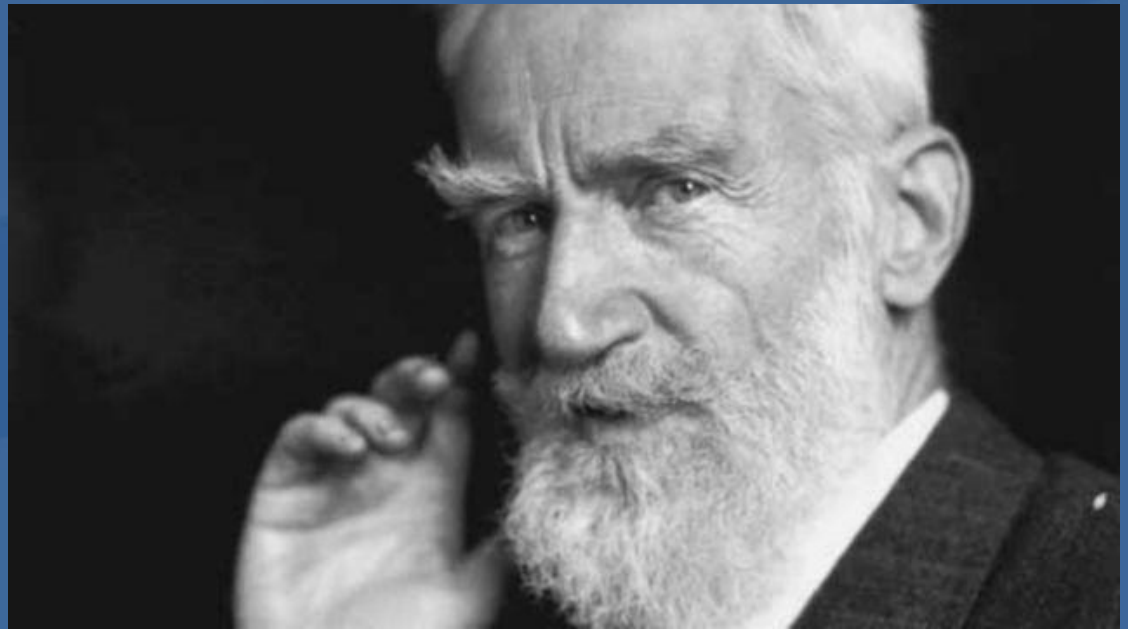
“Дискусія”

Шоу фактично відмовився від традиційної структури п'єси: зав'язка – розвиток дії – розв'язка. Він запропонував інший варіант: зав'язка – розвиток дії – дискусія, тобто весь перебіг подій повинен готувати фінальну розмову-суперечку, упродовж якої головна проблема п'єси не розв'язується, а, навпаки, ще більше загострюється.

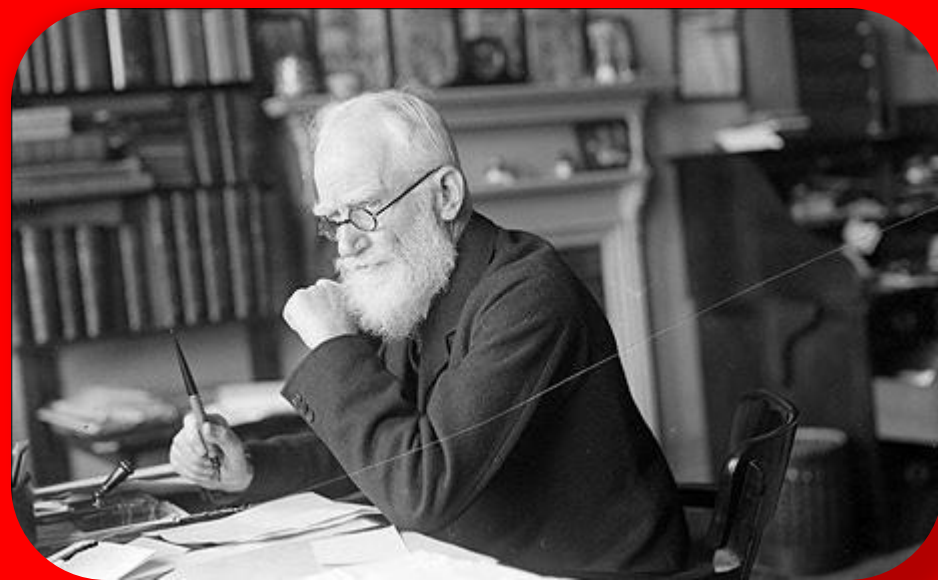
Парадокс

Надзвичайно велика роль у п'єсах Шоу відводиться парадоксу, як основному засобові постановки проблеми. Парадокси Шоу не тільки словесні. Парадокс в основі ситуації, навколо якої розгортається дія п'єси. Шоу говорив, що його парадокси відбивають дійсність, що парадоксальні не його п'єси, а саме життя, а він лише розкриває людям на це очі.

Проблема жанру Трагікомедія

Ще один засіб загострення проблеми, який Шоу теж проголосив відкриттям Ібсена, - повне змішування комедії і трагедії. Сучасна п'еса може бути тільки трагікомедією, причому, як комедія, так і трагедія виконують зовсім інші завдання. Трагедія "більш не залякує", не намагається підкорити емоції глядача жахливими чи катастрофічними подіями заради досягнення очищення. Комедія більше не повчає, розважаючи, не виправляє звичаї, сміючись, а обидві вони мають іншу мету – поставити глядача перед проблемою.

Висновок

Творчість Шоу – розгорнута і всеосяжна панорама інтелектуального й політичного життя Західної Європи та світу у першій половині XX ст. З 1900р. і до 30-х років він був найвпливовішим драматургом Великобританії. Унаслідок його діяльності англійський театр, як і за часів Шекспіра, став одним із вирішальних чинників розвитку світового театрального мистецтва. Шоу був патріот своєї землі.

